

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 30 stycznia 2009 r. w sprawie T-128/05 SPM przeciwko Radzie i Komisji wniesione w dniu 13 listopada 2008 r. przez Mbanga SA (SPM)

(Sprawa C-39/09 P)

(2009/C 90/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Société des plantations de Mbanga SA (SPM) (przedstawiciel: A. Farache, adwokat)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- tytułem głównym
 - uchylenie w części wyroku Sądu,
 - zasądzenie od Komisji odszkodowania i pokrycia kosztów postępowania w dwóch instancjach;
- tytułem subsydiarnym
 - odesłanie sprawy do ponownego rozpatrzenia celem rozstrzygnięcia w przedmiocie wysokości odszkodowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi zasadniczo dwa zarzuty na jego poparcie.

W pierwszym zarzucie podnosi ona, że Sąd naruszył prawo rozstrzygając, że wspólnotowy reżim przywozu bananów nie przestrzega w wystarczający i znaczący sposób zasady podtrzymywania skutecznej konkurencji, która zdaniem wnoszącej odwołanie stanowi regułę prawa nadającą uprawnienia jednostkom.

W tym zakresie wnosząca odwołanie podnosi po pierwsze, brak uwzględnienia przez Sąd celów konkurencji, w zakresie w jakim oparł on swe rozstrzygnięcie wyłącznie na ogólnych celach realizowanych w szczególności w ramach wspólnej organizacji rynku w sektorze bananów. Po drugie wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd błędnie zinterpretował związek pomiędzy regulacją wspólnotową i występującymi na rynku bananów praktykami antykonkurencyjnymi odrzucając argument, że przepisy wspólnotowe umożliwiają, poprzez świadectwa przy-

wozowe, przyznanie korzyści gospodarczych pewnym uprzywilejowanym podmiotom, których pozycja rynkowa jest umocniona przez istniejące przepisy.

W swym drugim zarzucie wnosząca odwołanie wskazuje na naruszenie przez Sąd ogólnych zasad prawa, w szczególności zasady dobrej administracji, w zakresie w jakim uznał on, iż ta ostatnia nie stanowi reguły prawa nadającej jednostkom uprawnienia. Zasada ta została wielokrotnie wskazana w orzecznictwie i prowadzi, w rozpatrywanej sprawie, do powstania obowiązku uwzględnienia przez Komisję szczególnej sytuacji dotyczącej rynku i producentów, którzy nie mogli zostać uznani za podmioty gospodarcze przy ustanawianiu regulacji wspólnotowej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez VAT and Duties Tribunal, Manchester (Zjednoczone Królestwo) w dniu 29 stycznia 2009 r. – Astra Zeneca UK Limited przeciwko Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-40/09)

(2009/C 90/17)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

VAT and Duties Tribunal, Manchester

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Astra Zeneca UK Limited

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w okolicznościach niniejszej sprawy, gdy pracownik, zgodnie z umową o pracę, ma prawo wybrać otrzymanie części wynagrodzenia w formie bonu o określonej wartości nominalnej, art. 2 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG⁽¹⁾ [obecnie art. 2 ust. 1 lit. c) głównej dyrektywy w sprawie podatku VAT] należy interpretować w ten sposób, że przekazanie tego bonu pracownikowi przez pracodawcę stanowi odpłatne świadczenie usług?

- 2) W wypadku udzielenia przeczącej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy art. 6 ust. 2 lit. b) [obecnie art. 26 ust. 1 lit. b)] należy interpretować w ten sposób, że przekazanie bonu pracownikowi przez pracodawcę na podstawie umowy o pracę należy traktować jako świadczenie usług w sytuacji, gdy bon ten ma być wykorzystany przez pracownika do celów prywatnych?
- 3) Jeżeli przekazanie bonu nie stanowi odpłatnego świadczenia usług w rozumieniu art. 2 ust. 1, ani nie należy go traktować jako świadczenia usług w rozumieniu art. 6 ust. 2 lit. b), to czy art. 17 ust. 2 (obecnie art. 168) należy interpretować w ten sposób, że pracodawca ma prawo do zwrotu podatku VAT naliczonego przy nabyciu i przekazaniu bonu pracownikowi zgodnie z umową o pracę w sytuacji, gdy bon ten ma być wykorzystany przez pracownika do celów prywatnych?

(¹) Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

statków innych niż kutry rybackie oraz łodzie rekreacyjne upoważnione do przewozu nie więcej niż 12 pasażerów, które winny być przedmiotem inspekcji.

Artykuł 11 ust. 2 lit. c) przewiduje, że jeżeli odpowiednie władze nie są zadowolone z wyników inspekcji, zapewniają, by statek nie opuścił portu aż do chwili odprowadzenia wytworzonych przez statek odpadów i pozostałości ładunku do urządzenia do odbioru odpadów, zgodnie z art. 7 oraz 10.

Republika Estonii wyraziła wolę uzupełnienia estońskiego systemu prawnego w celu dokonania prawidłowej transpozycji tych przepisów dyrektywy. Komisja nie dysponuje informacjami dotyczącymi dokonania takich zmian.

(¹) Dz.U. L 332, s.81

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2009 r. – Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Estonii

(Sprawa C-46/09)

(2009/C 90/18)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Randvere i K. Simonsson)

Strona pozwana: Republika Estonii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Estonii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 11 dyrektywy 2000/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 listopada 2000 r. w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku (¹), w zakresie w jakim nie dokonała ona prawidłowej transpozycji jej przepisów do prawa krajowego;
- obciążenie Republiki Estonii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Z art. 11 ust. 2 lit. a dyrektywy 2000/59 wynika, że Republika Estonii miała obowiązek ustanowienia kryteriów wyboru

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Stockholms tingsrätt w dniu 6 lutego 2009 r. – Konkurrensverket przeciwko TeliaSonera Sverige AB

(Sprawa C-52/09)

(2009/C 90/19)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Stockholms tingsrätt.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Konkurrensverket.

Interwenient popierający stronę skarżącą: Tele2 Sverige Aktiebolag

Strona pozwana: TeliaSonera Sverige AB.

Pytania prejudycjalne

- 1) W jakich okolicznościach może istnieć naruszenie art. 82 WE oparte na różnicy pomiędzy ceną, po jakiej przedsiębiorstwo dominujące zintegrowane pionowo sprzedaje usługi pośrednie ADSL konkurentom a ceną, po jakiej sprzedaje je użytkownikom końcowym?
- 2) Czy celem udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze należy uwzględnić tylko ceny oferowane przez przedsiębiorstwo dominujące użytkownikom końcowym, czy też należy również uwzględnić ceny oferowane przez jego konkurentów na rynku użytkowników końcowych?